

אבנא (נ"א דמדבחה עלאה) **לגרעוּנא**. מאי טעמא. **בגין דמתחברין תרוכין בהדי הדדי**.

ורוא דא דכתיב, (דברים כד) **וכתב לה ספר פריית ונתן בידה וגו', ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר. ממשמע דאמר, והלכה והיתה לאיש, לא ידענא** (דהמא אולה לנבי בעלה דמרוד לה) (נ"א דלימיה) (ההוא דמרוד לה), **מאי אחר. אלא כמה דאמר, אחר תנן, ואחר כתיב, ואחר קרינן ליה, דכתיב**, (איוב ח) **ומעפר אחר יצמחו. ותרוכין מתחברין פחדא, תרוכין דההוא עלמא, ותרוכין דהאי עלמא. ומה דהות האי אתתא, בדיוקנא עלאה, הא אשתעבדא לדיוקנא תתאה, קרינא ליה אחר.**

וקרינן ליה אחרון, אחרון מנלן. דכתיב, (איוב ט) **ואחרון על עפר יקום. והכא כתיב ושנאה האיש האחרון. או פי ימות האיש האחרון. אחרון, שני מיבעי ליה. ואי תימא, דלא תזדווג אפילו לעשרה, דא בתר דא. לאו הכי. וכי לבעלה דא תזדווג, ולא לאתרא, מאי אחרון.**

אלא דא איהו האי אחר דקאמרן, ואיהו אחר, ואיהו אחרון. השתא אבנא מתגלגלא בקוספתא. אחר אמאי אקרי הכי דהא כל בניינא נפל, ואתהדר לעפרא, איהו הוה מה דהוה, ולא אתרא. אמאי קרינן ליה אחר. אוף הכי אמאי אקרי אחרון, וכי אחרון איהו, והא אי יתישר יאות, ואי לא, יהדר ויתגלגל ויתנטע כמלקדמין, אמאי אקרי אחרון.

אבל תא חזי, כתיב (בראשית א) **וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד, מאי טוב. תנינן, דא מלאך דטוב. מאד, דא מלאך המות. ולכלא קדשא ברין הוא אזמין תקונוי. תא חזי, כתיב** (בראשית ב) **ונהר יוצא מעדן**

המזבח העליון) לגרעון. מה הטעם? משום שמתחברים הגרושין זה עם זה.

וסוד זה, שכתוב (דברים כד) **וכתב לה ספר פריית ונתן בידה וגו', ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר. ממשמע דאמר והלכה והיתה לאיש, לא ידענו** (שאותה שהולכת אצל בעלה שגרש אותה) (שזה אינו) (אותו שגרש אותה)? **מה זה אחר? אלא כמו שנאמר, שנינו אחר, ואחר כתוב, ואחר קוראים אותו, שכתוב** (איוב ח) **ומעפר אחר יצמחו. והגרושים מתחברים כאחד, גרושים של אותו העולם וגרושים של העולם הזה. ומה שהאשה הזו היתה בדיוקן עליון, הרי השתעבדה לדיוקן תחתון, קוראים לו אחר. וקוראים לו אחרון. מנין לנו אחרון? שכתוב** (שם ט) **ואחרון על עפר יקום. וכאן כתוב ושנאה האיש האחרון. או, פי ימות האיש האחרון. אחרון? שני הנה צריך להיות! ואם תאמר שלא תזדווג אפילו לעשרה זה אחר זה - לא כן. וכי לבעל הנה תזדווג ולא לאחר. מה זה אחרון?**

אלא זהו האחר הנה שאמרנו, והוא אחר, והוא אחרון. עכשו האבן מתגלגלת בכף הקלע. למה אחר נקרא כן? שהרי כל הבנין נפל וחזר לעפר, הוא הנה מה שהנה ולא אחר. למה קוראים לו אחר? אף כן למה נקרא אחרון, וכי הוא אחרון? והרי אם יתישר - יפה, ואם לא - יחזר ויתגלגל וינטע כמקדם. למה נקרא אחרון?

אבל בא וראה, כתוב (בראשית א) **וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. מה זה טוב? שנינו, זה מלאך הטוב. מאד - זה מלאך המות. ולכל**

לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּזֶן, וְנָהַר דָּא, לֹא שְׂכִיף לְעֵלְמִין,
מְלֵאפְשָׁא וּלְמַסְגֵי וּלְמַעְבַּד פִּירִין. וְאֵל אַחַר
אַסְתָּרַס, וְלִית לִיה תִּיאוּבְתָא לְעֵלְמִין, וְלֹא
אַפִּישׁ, וְלֹא עֵבִיד פִּירִין, דְּאֵלְמִי עֵבִיד פִּירִין,
יִטְשֵׁשׁ לְכָל עֵלְמָא.

וּבְגִין כֶּף, בַּר נֶשׁ דְּגָרִים לְהֵהוּא סְטֵר דִּיפּוּשׁ
בְּעֵלְמָא, אַקְרִי רַע, וְלֹא חֲמִי אַפִּי
שְׂכִינְתָא לְעֵלְמִין, דְּכִתִּיב, (תהלים ה) לֹא יִגּוֹרְךָ
רַע. הָאִי בַר נֶשׁ, דְּמִתְגַּלְגֵּל בְּגִלְגּוּלָא, אִי
אִיהוּ עֵבֶר וְאִתְדַבֵּק בְּהֵהוּא אֵל אַחַר, דְּלֹא
עֵבִיד פִּירִין, וְלֹא אַפִּישׁ בְּעֵלְמָא, בְּגִין כֶּף
אַקְרִי אַחַר, וּשְׂמָא גָרִים לִיה, אִיהוּ הוּא, וְאַחַר
אַקְרִי, אַחַר וְדָאִי.

אַחֲרוֹן: מִקְדָּמָא וְאֵילָף, אַחֲרוֹן קָרִינָן לִיה,
וְאַחֲרוֹן אַקְרִי. תְּנַיִנָא אִיהוּ, וּמִיָּד
אַקְרִי אַחֲרוֹן, וְהָכִי קָרִי לִיה קְדָשָׁא בְרִיף הוּא
אַחֲרוֹן, בְּגִין דִּיתְתַּקֵּן לְמַהְיִי אַחֲרוֹן, וְלֹא יתּוּב
כְּמִלְקָדְמִין. תְּלִיתָא אֹף הָכִי. וְכֵן בְּכָל זְמַנִּין,
מִקְדָּמָא וְאֵילָף. הָכִי אַקְרִי אַחֲרוֹן, וְהָכִי
אַצְטְרִיף לְמַקְרִי אַחֲרוֹן, דְּאֵלְמָלָא אַתְקָרִי מִיָּד
תְּנַיִנָא, הָא פְּתִיחוּ דְּפוּמָא לְאַהֲדָרָא
כְּמִלְקָדְמִין, וְהֵהוּא בְּנֵינָא אַסְתָּתֵר.

מְנַלְן. מִבֵּית שְׁנֵי דְאַקְרִי אַחֲרוֹן, דְּכִתִּיב, (חגי ב) גְּדוּל יְהִיָּה כְבוֹד הַבַּיִת הַזֶּה הָאֲחֲרוֹן מִן
הָרֵאשׁוֹן. דִּהָא מִקְדָּמָא וְאֵילָף, אַחֲרוֹן אַקְרִי,
דִּהָא לֹא יְהִי פְּתִיחוּ דְּפוּמָא, דִּהֵהוּא בְּנֵינָא
יְנַפּוּל, וְיִתְהַדֵּר כְּמִלְקָדְמִין.

אֹף הָכִי דָא, אַחֲרוֹן קָרִינָן לִיה. וּבְגִין כֶּף
כְּתִיב, לֹא יוּכַל בְּעֵלְהָ הָרֵאשׁוֹן אֲשֶׁר
שְׁלַחָה לְשׁוּב לְקַחְתָּהּ. לֹא יוּכַל, לֹא יִקְחָנָה
מִיְבֵעֵי לִיה, מָאִי לֹא יוּכַל. אֵלָּא כִּיּוֹן דִּהָאִי
בְּאַחַר וְיִרְדָּה לְהַשְׁתַּעֲבַד בְּדַרְגָּה תַּחְתּוֹנָה, לֹא רוּצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא שִׁישׁוּב מְדַרְגָּתוֹ לְתַת פְּרִי

הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא הַזְמִין תְּקוּנוֹ.
בֹּא וְרָאָה, כְּתוּב (שם א) וְנָהַר יֵצֵא
מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּזֶן. נָהַר זֶה
לֹא שׁוֹכֵף לְעוֹלָמִים מְלַרְבּוֹת
וּמְלַגְדֵּל וְלַעֲשׂוֹת פְּרוּת. וְאֵל אַחַר
הַסְתָּרַס, וְאִין לוֹ תְּשׁוּקָה
לְעוֹלָמִים, וְלֹא מְרַבָּה וְלֹא עוֹשָׂה
פְּרוּת. שְׂאֵלְמָלָא עֲשֵׂה פְרוּת,
יְכַלְכַּל אֶת כָּל הָעוֹלָם.

וּמִשׁוּם כֶּף אָדָם שְׂגוּרָם לְאוֹתוֹ
הַצֵּד לְגַדֵּל בְּעוֹלָם נִקְרָא רַע, וְלֹא
רוּצָה פְּנֵי שְׂכִינָה לְעוֹלָמִים,
שְׂכִינָתוֹ (תהלים ה) לֹא יִגּוֹרְךָ רַע.
הָאִישׁ הַזֶּה שְׂמַתְגַּלְגֵּל בְּגִלְגּוּל, אִם
עֵבֶר וְנִדְבֵק בְּאוֹתוֹ אֵל אַחַר שְׂאֵל
עוֹשָׂה פְרוּת וְלֹא מְתַרְבֵּה בְּעוֹלָם,
מִשׁוּם כֶּף נִקְרָא אַחַר, וְהַשֵּׁם גּוּרָם
לוֹ. הוּא הוּא, וְאַחַר נִקְרָא, אַחַר
וְדָאִי.

אַחֲרוֹן - מְרֵאשׁוֹן וְאֵילָף אַחֲרוֹן
קוֹרְאִים לוֹ, וְאַחֲרוֹן נִקְרָא. שְׁנֵי
הוּא, וּמִיָּד נִקְרָא אַחֲרוֹן, וְכֶף קוֹרָא
לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא אַחֲרוֹן,
מִשׁוּם שְׂנַתְקֵן לְהִיּוֹת אַחֲרוֹן וְלֹא
יְשׁוּב כְּמַקְדָּם. הַשְׁלִישִׁי אֵף כֶּף.
וְכֵן בְּכָל הַפְּעָמִים מְהֵרֵאשׁוֹן
וְאֵילָף, כֶּף נִקְרָא אַחֲרוֹן, וְכֶף צְרִיף
לְקָרָא אַחֲרוֹן, שְׂאֵלְמָלָא נִקְרָא
מִיָּד שְׁנֵי, הָרִי יֵשׁ פְּתִחוֹן פֶּה לְחִזּוֹר
כְּמַקְדָּם, וְאוֹתוֹ בְּנִין נִהַרְס.

מְנַלְן לָנוּ? מִבֵּית שְׁנֵי שְׂנַקְרָא
אַחֲרוֹן, שְׂכִינָתוֹ (חגי ב) גְּדוּל יְהִיָּה
כְבוֹד הַבַּיִת הַזֶּה הָאֲחֲרוֹן מִן
הָרֵאשׁוֹן. שְׂהֵרִי מְרֵאשׁוֹן וְאֵילָף
נִקְרָא אַחֲרוֹן, שְׂהֵרִי לֹא יְהִיָּה
פְּתִחוֹן פֶּה שְׂאוֹתוֹ בְּנִין יִפְל וְיִחִזּוֹר
כְּמַקְדָּם.

אֵף זֶה כֶּף, אַחֲרוֹן קוֹרְאִים לוֹ.
וְלָכֵן כְּתוּב לֹא יוּכַל בְּעֵלְהָ
הָרֵאשׁוֹן אֲשֶׁר שְׁלַחָה לְשׁוּב
לְקַחְתָּהּ. לֹא יוּכַל? לֹא יִקְחָנָה הִיא
צְרִיף לְהִיּוֹת! מַה זֶה לֹא יוּכַל?
אֵלָּא כִּיּוֹן שְׂהֵאשָׁה הִיא נִדְבֵקָה
בְּאַחַר וְיִרְדָּה לְהַשְׁתַּעֲבַד בְּדַרְגָּה תַּחְתּוֹנָה, לֹא רוּצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא שִׁישׁוּב מְדַרְגָּתוֹ לְתַת פְּרִי

וְלֹהֲדַבֵּק בְּאוֹתָהּ דְרָגָה שְׂאִינָה שְׁלוֹ.

זכא ראה, אם האשה הזו לא נשאת, אפלו תזנה עם כל האנשים שבעולם - אם רוצה בעלה, ישוב אליה. אבל אם נדבקה בנשואין לאחר, (ואחר) זה (זה) לא יוכל לשוב לדרגתו הראשונה שהיה בתחלה אליה. לא יוכל ודאי להשיב אותה הדרגה לעולמים.

אחרי אשר הטמאה שנינו, שהטמאה בלבד. אם כך, אפלו אם תתרחק ותזנה בלי נשואין? אלא כיון שנדבקה לאחר, הרי קבלה עליה את החלק של אותו הצד, ובעלה הראשון שהוא מצד אחר טוב של טוב, לא יהיה לו בה חלק לעולמים, ולא ירבה כלל את אותו מקום. הרי אם שלחה האיש האחרון או כי ימות האיש האחרון - לראשון אסורה, אבל לשאר בני אדם מתרת. אולי תמצא מקום כמו מקדש, ואחרון יקום ויזדווג עמה.

מי שיש לו בנים מאשתו הראשונה ומכניס את זו לתוך ביתו, אותו היום הוא נדבק בחרב קשה שמתהפכת בשביל שני צדדים. אחד - שהרי שנים היא דחתה החוצה, ועכשו היא השלישי. ועוד - כלי שהשתעבד (שהשתתף) בו אחר, איך הוא זכא לתת בה רוחו שלו וישתתף עמה ונדבק בה? לא שהיא אסורה, אבל ודאי שתוף רע הוא לעצמו (כמו שבארנו).

רבי לויטס איש כפר אונז הנה צוחק ומתלוצץ על האשה הזו, כשראה מי מזדווג עמה, והיה אומר, (משלי לא) ותשחק ליום אחרון כתיב. מי שנדבק בו

ליום אחרון כתיב, מאן

אתתא אתדבכת באחר, ונחתת לאשתעבדא בדרגא תתאה, לא בעי קדשא ברין הוא, דאיהו יתוב מדרגא דיליה, למיהב איבא, ולאתדבקא בההוא דרגא דלאו דיליה.

ותא חזי, אי האי אתתא לא אתנסיבת, אפילו תזנה בכל גוברין דעלמא, אי בעי בעלה יתוב לגבה, אבל אי אתדבקא בנשואין לאחר, (נ"א ואחר) דא (האי) לא יוכל לשוב לדרגא קדמאה, דהוה בקדמיתא לגבה. לא יוכל ודאי לאתבא לההוא דרגא לעלמין.

אחרי אשר הטמאה. תנינן, דהטמאה בלבדיה. אי הכי, אפילו אי תתרחק ותזנה בלא נשואין. אלא, כיון דאתדבכת לאחר, הא קבילת עלה חולקא דההוא סטרא, ובעלה (ד) קדמאה דאיהו מסטרא אחרא טבא דטוב, לא יהא ליה בה חולקא לעלמין, ולא יפיש כלל לההוא אתר. הא אם שלחה האיש האחרון, או פי ימות האיש האחרון, לקדמאה אסורא, אבל לשאר בני נשא, תשתרי. דילמא תשפח אתרא כמלקדמין, ואחרון יקום דיזדווג בהדה.

מאן דאית ליה בנין מאתתיה קדמיתא, ואעיל האי לגו ביתיה, ההוא יומא אתדבק בחרבא קשיא דמתהפכא, בגין תרין סטריין. חד, דהא תרין דחת לון לבר, והשתא איהו תליתאה. ותו, מאנא דאשתעבד (נ"א דאשתתף) ביה אחר, היך ייתי איהו למיהב ביה רוחא דיליה, וישתתף בהדה, ויתדבק בה. לאו דאיהו אסורא, אבל ודאי שתופא בישא איהו לגרמיה. (בדאמרן).

רבי לויטס איש כפר אונז, הוה חייך ומתלוצץ על אתתא דא, פד חמי מאן דאזדווג בהדה, והוה אומר, (משלי לא) ותשחק

דַּאֲתַדְבַּקַת בֵּיהּ בְּאִישׁ אַחֲרוֹן, חִיוֹכָא אִיהִי
לְבַתְר.

חֲשֵׁתָא, אֵית לְאַהֲדָרָא וּלְעֵינָא, עַל אֲתֵר (נ"א
אֵילָנָא) חַד רַב וְעֵלְאָה, דִּהוּה בְּעֵלְמָא,
וּגִזְעָא וְשִׁרְשָׁא דְקָשׁוּט, וְאִיהוּ עוֹבֵד אָבִי יִשְׁי
אָבִי דָוִד. דִּהָא אֲתֵמַר דַּאֲחֲרוֹן הָוֵה, הֵיךְ נִפְק
שִׁרְשָׁא דְקָשׁוּט, מִגּוֹ אֲתֵר דָּא.

אֲרָא, עוֹבֵד אֲתֵתְקֵן בְּתִקּוּנָא עֵלְאָה, וְאֵהֲדֵר
שִׁרְשָׁא דֵאֵילָנָא דְקָא אֲתֵהֲפֵךְ, עַל
תְּקוּנָיָהּ, וְאֲסֵתְלִיק בֵּיהּ, וְאֲתֵתְקֵן כְּדָקָא יְאוּת,
וְעַל דָּא אֲקָרִי עוֹבֵד. מַה דְלָא זְכוּ הָכִי, שְׁאֵר
בְּנֵי עֵלְמָא.

אֲתָא אִיהוּ, פִּלַּח וְאֵעֲדֵר עֲקָרָא וְשִׁרְשָׁא
דֵאֵילָנָא, וְנִפְק מֵאַנְפִין מְרִירָן, וְאֵהֲדֵר
(נ"א וְאֵעֲדֵר) וְאֲתֵתְקֵן בְּנוֹפָא דֵאֵילָנָא אֲחֲרָא עֵלְאָה,
אֲתָא יִשְׁי בְרִיָּהּ, וְאֲחֲסִין לִיהּ, וְתִקִּין לִיהּ,
וְאֲתֵתְקֵן בְּעֵנְפֵי דֵאֵילָנָא אֲחֲרָא עֵלְאָה, וְחֵבֵר
אֵילָנָא בְּאֵילָנָא, וְאֲסֵתְבְּכוּ דָא בְּדָא. כִּיּוֹן
דֵאֲתָא דָוִד, אֲשִׁפַּח אֵילָנִין מִסֵּתְבְּכֵן וּמִתְאֲחֲדֵן
דָּא בְּדָא, כְּדִין יִרִית שְׁלִטְנוּ בְּאַרְעָא, וְעוֹבֵד
גָּרִים דָּא.

כְּבָהּ הֵוֵהא סְבָא וְאָמַר, אִי סְבָא סְבָא, וְלֹא
אֲמִינָא לָךְ, דְעֵלַת בִּימָא רַבָּא, הֲשֵׁתָא
אַנְתָּ הוּוּא גּוֹ תְהוּמֵי רַבְרַבִּין, אֲתֵתְקֵן לְסֵלְקָא.
סְבָא סְבָא, אַנְתָּ גְרַמְתָּ דָּא, דֵאֲלִמְלָא הוּוּית
שְׁתִּיק בְּקַדְמֵיתָא, הָוֵה יְאוּת לָךְ, אֲבַל הֲשֵׁתָא
לֹא יְכִילַת וְלִית מָאן דֵאֲחִיד בִּידָךְ, אֲלֹא אַנְתָּ
בְּלַחְוֹדָךְ. קוּם סְבָא וְאֲסֵתְלַק בְּסֵלִיקוּ.

עוֹבֵד דָּא, אֲתֵתְקֵן וְנִפְק מִגּוֹ חֲקַל בִּישָׁא,
דְּגוּבִין בִּישִׁין. אֲתָא יִשְׁי בְרִיָּהּ, וְאֲתֵתְקֵן
וְאֵעֲדֵר אֵילָנָא, וְעַם כָּל דָּא, (וְעוֹבֵד) דָּא רִזָּא

בְּאִישׁ אַחֲרוֹן, אַחַר כִּף הִיא צְחוּק.
עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְחֹזֵר וּלְעֵין עַל מְקוּם
(נ"א אֵילָן) אַחַד גְּדוֹל וְעֵלִיּוֹן שְׁהִיָּה
בְּעוֹלָם, וּגְזַע וְשִׁרְשׁוֹ שֶׁל אֲמַת,
וְהוּא עוֹבֵד אָבִי יִשְׁי אָבִי דָוִד,
שְׁהִיָּה נֹאֲמַר שְׁהִיָּה אַחֲרוֹן, אֵיךְ
יִצָּא שִׁרְשׁוֹ אֲמַת מִהַמְּקוּם הַזֶּה?
אֲרָא עוֹבֵד נִתְקֵן בְּתִקּוּן עֵלִיּוֹן,
וְחֹזֵר הַשִּׁרְשׁוֹ שֶׁל הָאֵילָן שְׁהֵתְהֵפֵךְ
עַל תְּקוּנּוֹ, וְהֵתְעֵלָה בּוֹ וְהֵתְתְּקֵן
כְּרִאוּי, וְעַל זֶה נִקְרָא עוֹבֵד, מַה
שְׁלֹא זְכוּ כִּף שְׁאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם.

הוּא בָּא, עֲבַד וְעֲדֵר אֶת עֵקֶר
וְשִׁרְשׁוֹ הָאֵילָן, וְיִצָּא מִהַפְּנִים
הַמְּרִים, וְחֹזֵר וְנִתְקֵן בְּנוֹף שֶׁל
אֵילָן אַחֲרֵי עֵלִיּוֹן. בָּא יִשְׁי בְּנוֹ וְחֹזֵק
אוֹתוֹ וְתִקֵּן אוֹתוֹ, וְנֹאֲחֵז בְּעֵנְפֵי
הָאֵילָן הָעֵלִיּוֹן הַאֲחֵר, וְחֵבֵר אֵילָן
בְּאֵילָן, וְהִסְתְּבְּכוּ זֶה בְּזֶה. כִּיּוֹן
שְׁבָא דָוִד, מִצָּא אֵילָנוֹת מְסֻבְּכִים
וּמְאֻחָדִים זֶה בְּזֶה. אִזּוֹ יִרְשׁ
הַשְּׁלִטוֹן בְּאַרְצָא, וְעוֹבֵד גְּרַם אֶת
זֶה.

כְּבָהּ אוֹתוֹ זִקֵּן וְאָמַר, אִי זִקֵּן זִקֵּן,
וְלֹא אֲמַרְנוּ לָךְ שְׁנִכְנַסְתָּ לָּיִם
הַגְּדוֹל? ! עֲכָשׁוּ אֲתָה הוּוּא בְּתוֹף
הַתְּהוּמוֹת הַגְּדוֹלִים. הִתְתְּקֵן
לְעֵלוֹת. זִקֵּן זִקֵּן, אֲתָה גְרַמְתָּ לְזֶה,
שְׁאֲלִמְלָא הֵייתָ שׁוֹתֵק בְּתַחֲלָה,
הִיָּה נֹאֲה לָךְ, אֲבַל עֲכָשׁוּ לֹא יְכִילַת
וְאִין מִי שְׁיֵאֲחֹז בִּידָךְ, אֲלֹא אֲתָה
בְּלַבְדָּךְ. קוּם זִקֵּן וְעֵלָה כְּמַעֲלָה.
עוֹבֵד זֶה הִתְתְּקֵן וְיִצָּא מִתּוֹף שְׁדֵיהּ
רַע שֶׁל בּוֹרוֹת רְעִים. בָּא יִשְׁי בְּנוֹ
וְהִתְקִין וְעֲדֵר אֶת הָאֵילָן, וְעַם כָּל
זֶה, (וְעוֹבֵד) זֶה סוּד הַסּוּדוֹת, וְלֹא
יִדְעֵתִי אִם אָמַר וְאִם לֹא אָמַר.
אָמַר דְּבִרִידָךְ, זִקֵּן, וְדָאִי אָמַר, כְּזֶה
יִדְוֵעִים כָּל שְׁאֵר בְּנֵי הַגְּלִילוֹל. (עוֹבֵד
הִתְקֵן אֵילָן, וְעַם כָּל זֶה שְׁהִתְקֵן אֵילָן) עוֹבֵד

דְּרִזִּין, וְלֹא יִדְעֵנָא אִי אִימָא, אִי לֹא אִימָא. אִימָא מִיְלָךְ סְבָא, וְדָאִי אִימָא,
כְּדָא יִדְעֵאן כָּל שְׁאֵר בְּנֵי גְלִילוֹלָא. (נ"א עוֹבֵד אֵילָנָא אֲתֵתְקֵן וְעַם כָּל דָּא דֵאֵילָנָא אֲתֵתְקֵן) עוֹבֵד